

ਸਿਵਲ ਸੋਧ
ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅੱਗੇ
ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ- ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਢਿੱਲੋਂ- ਉੱਤਰਦਾਤਾ
1963 ਦਾ ਸਿਵਲ ਸੋਧ ਨੰਬਰ 540

ਤਨਖਾਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ/ਲੇਟ (1936 ਦਾ IV) - S.17- ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਆਦੇਸ਼- ਕੀ S. 115 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਅਧੀਨ ਸੋਧਯੋਗ ਹੈ- ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ- ਧਾਰਾ 227 - ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਦਾਇਰਾ- ਕੀ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਹੈ- ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਿਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ - ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲਾਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ।

(6) (1955) 350 U.S. 1

(7) (1956) 351 U.S. 413

ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਤਨਖਾਹ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ, 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧ ਲਈ ਖੁੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦਾ ਅੰਤਮ ਬੁਨਿਆਦੀ ਉਦੇਸ਼ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਤੱਥਾਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਮਾਜ ਦੀ ਸੱਭਿਅਕ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਸੋਚ ਵੱਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲਾਂ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਵੇਖਣ

ਕਿ ਇਹ ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹਿੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 115, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਸ਼੍ਰੀ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ), ਐਪੀਲੇਟ ਅਥਾਰਟੀ, ਤਨਖਾਹ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ 6 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਰਤਨ ਦੇਵ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਮਾਨਸਾ, ਅਥਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਤਨਖਾਹ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ, 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਤਹਿਤ 1 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਾ ਰੋਡਵੇਜ਼ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ।

ਐਲ.ਕੇ.ਸੂਦ- ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ

ਬੀ. ਕੇ. ਜਿੰਗਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ

ਫੈਸਲਾ

ਡੁਆ, ਜੇ.

ਪੰਜ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਜੋ ਕਿ ਮਾਨਸਾ ਰੋਡਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਤਹਿਤ ਸ਼੍ਰੀ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਬਠਿੰਡਾ ਜੋ ਤਨਖਾਹ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੋਧ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਪੰਜ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਰਤਨ ਦੇਵ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਮੁੱਢਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਤਹਿਤ ਸੋਧ ਅਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸੋਧ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸੋਧ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੇ ਹਾਲਾਤ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, *ਦੇਖੋ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਬਨਾਮ, ਸਤੇਂਦਰ ਨਾਥ ਕਪੂਰ ਚੰਦ (1)* ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਟਕਰਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਟਕਰਾਅ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਕਾਦਮਿਕ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸੋਧ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ

ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੋਚੀ ਸਮਝੀ ਰਾਏ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਜ਼ਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਜਾਂ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤਮ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਕਸਦ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੋ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(1) I.L.R. (1963) 2 Punj. 623 = A.I.R. 1964 Punj. 242

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਹਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਕੰਡਕਟਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਿਸਾਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (2) ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਮਤਿਨ ਕਿਦਵਈ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ (3), ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਇੱਕੋ ਇਕ ਉਪਾਅ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ

ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1957 ਦੇ ਐਕਟ 68 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਿਸਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੁਨਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਤਨਖਾਹ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ (4) ਵਿੱਚ ਰਾਜਸਥਾਨ ਹਾਈ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕੋ ਇਕ ਆਧਾਰ ਜਿਸ ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੰਨੀ ਵਿਆਪਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(2) A.I.R. 1958 Punj. 155

(3) A.I.R. 1955 All. 180

(4) A.I.R. 1962 Paj 173

ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ

ਵਧੇਰੇ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਅਯੋਗ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਨੇ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਤੱਥਾਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਵੈ-ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੰਜਮ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਆਪਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਸੀਮਤ ਭੰਡਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਬੇਵੱਸ ਦਰਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਘੋਰ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ

ਅਦਾਲਤ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਤਿੰਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਤੇ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਦੇਸ਼ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਤਰਜੀਹ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਸਿਰਫ ਇਤਫਾਕਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਤਿੰਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ ਤੇ ਉਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਝ ਅਸੰਤੋਸ਼ਜਨਕ, ਜੇ ਗੈਰ-ਨਿਆਂਇਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਅਸੰਤੋਸ਼ਜਨਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਵੇਖੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਰਿਕਾਰਡ ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਤੇ, ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇਰਾਦਾ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਤੇ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇਗਾ, ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਅਸਲ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਰਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਮਾਜ ਦੀ ਸੱਭਿਅਕ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟ ਸੋਚ ਵੱਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰੀਬਿਊਨਲਾਂ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਵੇਖੇ ਕਿ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹਿੱਲਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ, ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਤੇ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਾਕੀ ਦੋ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਵੀ ਠੋਸ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤਿੰਨ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ, ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਡਰਾਈਵਰ, ਹਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਕੰਡਕਟਰਾਂ

ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਰਾਹੀਂ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਰ.ਐਸ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Onam
(Translator)